

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

V è s n a.

V luči ožarjena solčni,
V nežni krasoti neskončni,
Devica na zemljo prihaja,
Noseč nam čarobnosti raja.

Vrč nosi z zlatá mi ob boci,
In cvetje déhteče v roci;
A z zlatimi v drugi — stremeni
Metuljkov roj vodi rumeni.

Iz vrča kropi tja dišave:
Budé se cvetice in trave;
In koder dotika se s prsti
V liste poganjajo brsti.

Kjer tákne se krilo nje belo,
Vzbudi se čebelic krdelo;
In koder smehljá se nje lice,
Krilate zapojejo tice.

Vse célice tesne odklepa,
Na plano vré množica lepa,
Po svoje vsak klanja se Vésni;
A pevci ji klanjajo pesni.

Smehljaje množico sprejema,
Na prsa jo stiska, objema;
Ko mati vse klíte, vse vabi,
Sirote nobene ne zábi.

Up dévi da stidni in plahi, —
A v zibko ljubljenca sinahi;
Bolniku vzgladi zlé sence —
Mladini na pot trosi vence.

Palače obišče in kočé,
Tolaži, uteši plačoče:
Pozáblja skrb, toga se, réva,
Kjer vstavlja nebeška se déva.

Ko roža se giblje pri roži,
Ko svatovske pesni vse kroži:
Poljubi zemljó — in odplava,
Nad zvezdice, — Vésna sanjava.

Aleksandrov.

Američansko.

(Posl. R. D. Gorski.)

V nekem američanskem listu čitali smo naslednjo pustolovno dogodbo.

Rentier Papke je vse svoje znatno premoženje na potovanji potrosil, in si je jako veliko sveta ogledal. Ribaril je v Škotskih jezikih, živel v Pariških salonih, v lepi bavarski deželi različna piva okusil, po Tirolskem in Štajerskem šalil se je visoko na planinah z veselimi pastaricami, na Ogerskem poslušal je otožne melodije svirajočih ciganov, v Italiji pa je zaužival najdelikatnejše makarone pri izviru.

Najponosnejši je pa bil na svoja potovanja po afriškem svetu, katerega jug, sever, vzhod in zahod je prepotoval, kakor je mnogokrat zatrjeval.

V gostilni „Pri zlatem konjiči“ imel je navado včasih, ko so zaužite pijače svojo dolžnost storile, pripovedovati svoja pustolovna doživetja. Pri tem se mu je seveda včasih prigodilo, da je nekoliko v slavnoznano „lovsko latinščino“ zašel.

„Da moji dragi“, začel je nekega dne pri osmi četrtini, „ravnokar sem se domislil dogodbe, katera se mi je bila pri Nilu pripetila, in katere vam še nisem pripovedoval.“

„Vun ž njo!“ zakličejo tovarši, kateri so starega radi poslušali, dasi so njegove povesti bile včasih več nego pustolovne.

Še jedenkrat nastavi Papke svoj vrč na usta, si odkašlja in začne pripovedovati:

„Kakor vam je znano, sva jaz in moj prijatelj Brodelman največji del Afrike prepotovala.

Necega dne, ko se je že mračilo, prideva vsa trudna po osemurnem potu čez puščavo na breg reke Nil in se ozirava, kje bi se našel prostorček za prenočišče. Prijatelj Brodelman je bil kmalu tako mesto zapazil.

„Vidiš, prijatelj Papke, tam-le tisto podrto drevo v travi ležati? Tam se usedeva, in najino večerjo zaužijeva!“

Rečeno storjeno! Ko sva si še prej prostor kač, krastač, rakov in jednakih živalij očistila, usedeva se polagoma na deblo, in prijatelj Brodelman jame najino večerjo iz torbe jemati. Imela sva še lep kos velike klobase, h kateri se je steklenica dobrega vina izvrstno prilegala.

Ko sva z največjo slastjo jedla in se pogovarjala, jame se drevo, na katerem sva v največjem duševnem miru sedela, hkratu premikati, se tanjšati in raztezati in — še dandanes se mi lasje ježé, kadar na to mislim — opazila sva, da sediva na hrbtu velikega krokodila. Požrešna ta žival je spala in midva sva v mraku mislila, da je to posekano drevo, in sedaj se je golazen vzbudila!

„Sveti Krizostom, moj patron!“ mislim si v nepopisnem strahu, „kaj bo iz tega?“

Prijatelj Brodelman se je kmalu zavedel. Brzo pograbi za puško in pomeri, čakaje ugodne prilike, da sproži. Krokodil je bil že opazil svoje neprostovoljne jezdece; široko odprto žrelo z neštevilnimi zobmi me je z grozo napolnilo.

„To je torej pot, po katerem ima tvoje grešno truplo potovati“, mislim si v svojem smrtnem strahu in skočim raz hrbet zverine, katera se je bila začela obracati, da bi naju raz sebi vrgla.

Pif! paf! puf! Trije dobro pogojeni strelji zadonijo, in bila sva rešena! Prijatelj Brodelman je obračanje krokodilovo z veseljem opazil in mu je zapodil tri krogle v trebuh. Grozno je bilo gledati, kako se je zver borila s smrtjo ali kmalu je ležala raztegnjena in mrtva v travi.

Pa kaj je to? Komaj sva svojim ušesom verjela! Ljubka godba zadoni iz trebuha krokodilovega . . .

„Grom in strela!“ zakliče moj prijatelj Brodelman, „celo tu v Afriki nima človek miru pred to prekleto „Fischerin du kleine“. Kajti baš ta napev je v tiho noč zadonel.“

Prijatelj Brodelman pograbi za lovski nož in ga zasadi v trebuh zverini, hoteč najti uzrok tej čudni godbi. In kaj najde? Krasen muzikalni album! Pa kako je prišel v krokodilov trebuh? Najbrž — tako sva ugibala — je kaka nežnočutna, godboljubeča guvernanta postala žrtva tega požrešnega Nilovega prebivalca. Šinjon, kakor tudi zvezek knjige „Werthers Leiden“, katera sta bila v želodci zamotana, potrjevala sta najino mnenje.

Ko je prijatelj Brodelman streljal, pritisnil se je gumb na albumu in to je bil uzrok, da se je vsebina začela premikati in midva sva poslušala na daljnem Nilskem bregu domače glasove, kateri so doma najina ušesa mnogokrat mučili.

Ko sva si album natančneje ogledala, našla sva firmo izdelovatelja tega čudapolnega umetniškega izdelka, kateri je navzlic strašnemu zobovju zverinskemu ostal nepoškodovan.

„In kako se glasi ta naslov?“ vprašajo radovedno poslušalci.

„Robinson & Co., Novi Jork, New Street 128“ bil je odgovor Papkejev, kateri je še na dolgo in široko hvalil izvrstni ta umotvor.

Na Krakovskem nasipu.

„Kaj pa gospod Andrej?“

— Strašno so „zubider“. Nič jim ni prav. Zadnjič so rekli v Trnovem: „Sramota je, da imate organista v „kikli!“

Naj no gredó! „Bas Sie nicht sagen?“ Zakaj ga pa imajo tako „auf'm Pique?“

— Ne vem, k' so gospod Andrej tako politiš in zvit kakor ovnov rog.

„Zdaj pa še, ganz ausser sich“, k' so tako skoz padli.“

— Ja frajlh! Morebiti imajo organista, ki bo zastonj orglal in mu bodo gospod Andrej vsakikrat stisnili po svoji navadi par goldinarčkov v roko, ker je njih vere.

„Njih vere? „Gengens, gengens“, saj gospod Andrej neso krivoverec.“

— Kaj pa da, pa še kakšen! Zmiraj pravijo: „Vera je v nevarnosti!“ — Moja vera ni prav nič v nevarnosti. In moja je prava! Torej je njihova kriva!

„Ber hätt' sich das gedacht. Fit Ihnen Gott!“

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Nekdaj smo peli: „Če gori pogledam, — Na visoče goré, — Se milo zasmaja — Mi tožno srce!“ To bilo je pred leti, sedaj pa se smejam, kadarkoli vidim g. Pavšlarja iz Kranja. Zadnjič prišel je v Ljubljano in prijatelj ga upraša: „Kaj pa je novega?“

— No, jaz sem imeniten postal.

„Kako to?“

— Jaz sem „Bismark“ iz Kranja, bil je odgovor.

Jaz podobnosti mej Bismarkom in Pavšlarjem ne nahajam nobene in treba bode vsekakor šteti lase, da se bode dognalo, za koliko dlak sta narazen.

A ni se čuditi, da g. Pavšlar tako govori. Saj je v Kranji vse preongavljeno. Vsi se sedaj prepirajo, kdo je pomogel Globočniku k zmagi. Glavno zaslugo prisvajajo si glavar, dekan, župan, Pavšlar in razne tercijalke. Razsodba je silno težavna. Da pa bode prepiru o zmagi konec, nasvetoval bi jaz, naj posnemajo Ribničane. Pri neki ženitvi šel je oče starejšina najnaprej, za njim ženin in nevesta z drugom in družico najnaprej, za njimi pa vsi drugi najnaprej. Tako se je čuvala Ribniška etiketa. Ako Kranjčani posnemajo ta vzgled in korakajo hkratu vsi najnaprej, ne bode se jim treba prepirati, čegava je zmaga.

Brez ozira na to, da je tudi v Kranji „odveza“ imela svojo ulogo, prijalo mi je skoro državnozbornske volitve prvo dejanje. Bilo je zares klasično! „Slovenec“ trobil je, kakor angeljci na sodni dan, da je vse za Povšeta. Ali „Geschwindigkeit keine Zauberei!“ V 24. urah bilo je vse drugače. Dekan Mežnarec je na migljaj od nekoč pognal Povšeta na Dolenjsko. Po pregovoru, da roka roko umiva, obe pa obraz, se je „iz hvaležnosti“ od druge strani sodelovalo, da je bil izvoljen Globočnik.

Seveda je pri tem, poleg že omenjenih „faktorjev“ največ uplival kompromis mej klerikalci in nemški tarji. V Kranji zvezali so se z znanim prodajalcem žganja, g. Dolenjcem, ki je svojo besedo snedel in pa z drugo gospodo, ki je takoj po volitvi izstopila iz Čitalnice, v Tržiči sklenili so „Ovbe no!“ kompromis z Mallyjem in drugovi, v Postojini imeli so na svoji strani dr. Deu-a. na Vrhniki Obreso, v Kamniku dr. Pinterja in Fischerja itd. vse po receptu: „Schöne Seelen finden sich!“

Gospodje klerikalci bi sedaj radi vse zatajili. Toda, kar se ne stori, se ne izve. Sreča pa je, da se je vse izvedelo, kar se je storilo, žal, da se pa ni še vse objavilo. Somišljenike svoje prosim, da v tej zadevi ne polagajo prsta čez usta, marveč da razkrijejo vse, kar jim

je znanega. Machiavelistične politike, hvala Bogu, Slovencem ne treba. Čim odkritosrčnejši smo, tem bolje bode za nas. Zato treba na javni oder postaviti vsa podla sredstva, ožigosati je, kakor jim gre.

O volitvi v gorenjsko notranjskih mestih poudarjati treba neprestano, da je tu zmagala le koalicija klerikalizma in nemčurstva, katerima so nekateri uradniki pripomogli. In hoc signo vicistis! Ako se pa te zveze ne sramujejo, „non possum pomagare“.

Ribničan na kamniški železnici.

Ribničan pride na Kamniško železnico in upraša na postaji: „No, koliko bodem pa plačal do Kamnika?“ — „Osem grošev“, odgovori mu uradnik.

„Toliko ne dam, reče Ribničan, ako hočete 3 groše, se peljem, drugače pa ne“. — „Tukaj se ne da nič glihati“, reče uradnik. — „Kakor hočete, zavrne Ribničan, pa grem peš. To Vam pa povem, še nazaj me bode klicali, jaz vam bodem pa figo pokazal.“

In res Ribničan jo useka peš proti Kamniku. Čez prav malo časa pridrdra pa vlak za njim ter zapiska. Ribničan pokaže mu pa hitro navskriž fige, ter zaupije: „Le piskaj le, kruota, kaj ti nisem povejdal, da me boš še klical? Zdaj se pa tudi za tri groše ne peljem. Le bajži z Bogom naprej!“

Nov „zaslužek“, katerega „krvavo“ potrebujemo.

Gospod Kalan piše v podlistku 4. številke svojega „Domoljuba“: Matije bila vdova in to je bil njen edini zaslužek, katerega je krvavo potrebovala — — —

Čudimo se, da se toliko vdov tako rado iznebi tega novega „zaslužka“.

Izvoljenec: Jerica, čestitajte, jaz sem poslanec!

Hišina: Prosim, milostni gospod, ali bi ne mogla tudi jaz iti služiti na Dunaj?

Pristen recept slovenskega „kuršmita“.

Piter solc 4 lod.

svefel pli 4 lod.

trens pulver 2 lod.

galums pulv. auh 2 lod.

misse susamen 2 lefel auf hoher

Kreta 2. jānehr. 1891.

Fr. Narobenos,
kuršmit.

Dopisi.

Iz Idrije. V sredo dne 3. t. m. je bilo, ko so se usedli v Ljubljani na vlak misijonarja oče Feliks, oče Ivan in kapelan Kalan z namenom pohodit Idrijo in tukaj opravljat sv. misijon — ljudstvo pridobivat za pobožnega svetnika pl. Blagočnika. Vlak je bil ves okrašen in koder se je vozil, poklekavali so ljudje in se pobožno pokrižavali. Ko so prišli misijonarji v Logatec, vsprejela jih je ogromna množica z naudušenjem. Od vlaka do „Viranta“ stale so belo oblečene deklice in trosile cvetlice. Od župnika Kalana obraza odsevalo je rajsko veselje in radodarno delil je blagoslove mej pobožno ljudstvo. Iz Logatca peljali so se gg. misijonarji z vozom v Idrijo. Isto naudušenje, kakor je bilo v Logatci, bilo je tudi mej potjo. V Godoviči bilo je zbranih na tisoče ljudij, katerih vsak je hotel videti mili obraz prečastitega kanonika Kalana in gg. komisarjev. Najbolj veličasten pa je bil vsprejem v Idriji: sleherni je hotel prvi videti obličje kardinala Kalana; vse je drvilo ven iz Idrije njemu naproti. Ko se je pokazal voz pri strijci Grudnu, pokleknilo je ljudstvo, pokrižavalo se in hvalilo Boga na izredni milosti, ki jo je podelil. Ko se je bližal voz Idriji, zvonili so zvonovi po vseh cerkvah; topiči so gromeli in ljudstvo je poklekavalo.

Pred uhodom v mesto videli smo napise:

Srečna Idrija! Dobro došli naš najvišji pastir! in pred cerkvijo je dala zala devojka kardinalu Kalanu šopek iz samih „farških kopic“. Kakor sem omenil, imel je sv. misijon namen, preobračati ljudstvo, da ne voli dr. Majarona. Ker je za tak posveten misijon cerkev bila neprimerna, izbrala se je za shod sinagoga g. Didiča.

Shod v sinagogi bil je ogromno obiskan. Mej odličnjaki videli smo silno zarudelega Trevna, vošččenega Golija, kapelana Cicipicigasa in več drugih. Shodu predsedoval je g. župan pod krasnim baldahinom; njemu na strani sedel je On — XIV., okolu njega pa patra Feliks in Ivan. Ne smete misliti, da je bil shod tako brezbožen, kakor je bil oni, pri katerem sta bila gg. dr. Ferjančič in dr. Majaron, ne, otvoril je predsednik shod z jako iskreno molitvico. Po molitvici predstavil je g. župan volilcem Njega in oba patra, na kar je pater Feliks govoril za pl. Globočnika agen — pardon! kandiduro. Ves govor je bil kandiran s psalmi, pobožnimi reki in vzlihi. Po govoru patra Feliksa ustal je On, ki je z milodonečim glasom priporočal pl. Blagočnika.

Po govoru bilo je vse zamakneno, da nesem kak brezverec, sigurno bilo bi tudi meni se kaj tacega zgodilo. Vender nesem hotel ostati v taki pobožni družbi in sem šel pred vrata poslušat nadaljni razgovor. Ko je minilo zamaknenje volilcev, šel je bil jeden po kadilnico v cerkev, s katero se je potem Njemu kadilo. Čul sem tudi kako je pobožni pater Ivan svetoval volilcem, naj listke, na katerih je že ime dr. Majarona, črtajo in to slednjemu volilcu. S pobožnim naudušenjem bilo je to odobravano. Ako se ne motim, molil se je pred sklepom shoda tudi rožni venec, ker sem čul nekako mrmranje kakor v panji. Drugi dan — na dan volitve — se ni še danilo, ko so gg. misijonarji opravljali misijonsko službo svojo.

V neki hiši bila sta pater Feliks in voščeni Goli, toda hišni gospodar bil je še v postelji, kar pa gospodov ni ženiralo.

Kako so pa tudi lepo pridigovali; še naš Micignas ne zna tako. Samo to mi je žal, da je bil pater Feliks ztiran z volišča. Jaz sem mislil, da bode strela ubila

g. Ščinkovca, ki je predlagal, naj se pater Feliks odstrani — tako brezbožno ravnanje.

Gospod pater šli so potem v sobico poleg volišča in nadaljevali svoj misijon, kapelan Micicicipicigas pa so pobožno obračali oči proti nebu in molili za srečen izid. In ko je bila volitev končana in so misijonarji zmagali, zaklical je Frice Gas: „Zmaga je naša!“ Kako pa tudi ne! Saj nam ni pomagal nobeden misijonar, še manj pa On, ki bi se rad enkrat podkrižal z XIV. ker dobro vé, da za Levom XIII. pride Lev XIV.

Za danes sklenem, a drugič popisal bodem neizmerno učenost mestnih očetov naših in nasledke njih fenomenalne učenosti in najivnosti.

Z Notranjskega. Pri volitvi za Windisch-Graetza bili so tu glavni agitatorji: Cerkniški dekan Fr. Kunstelj, za tem Logaški župnik Lovro Bergant, za njim pa precej njegov kapelan, — Janez Bezeljak.

Dekan Kunstelj šel je sam h knezu Windisch-Graetzu v Haasberg prosit, da bi sin sprejeti smel kandiduro, na kar mu je knez starejši obljubil, ob jednom že tudi dovolil, da smejo Cerknianje dati svoje glasove Windisch-Graetzu ml.

V pravej gloriји in z nepopisnim ponosom prišel je dekan K. domov ter obvestil verne svoje Cerkniance o tem uspehu!

Dan volitve pride! Župnik Podboj v Planini, uvidevši, da bo knez propal, telegrafuje mu na Dunaj, kako stvar stoji. Brzojavno pride odgovor še dopoludne volilnega dne, da odklanja kandiduro. Na to se je stvar obrnila takoj na bolje! Seveda — ker se je — morala. Cerknianje so vender volili kneza W., le Šerko ne; potem pa so tudi: župnik Podboj, župan Kovšca, in zd ravnik Mayer oddali glasove dr. Ferjančiču. Ravnatelj Reissmüller je kar bled postal, ko je čul te gospode imenovati Ferjančičevo ime! — Šerko se je zdržal glasovanja; Podboj je roko dal Ferjančiču, da bo dal njemu svoj glas, drugi pa so videli, da je najpametneje tudi za Ferjančiča glasovati.

A drugačna je bila v Logatci!

Glede Ferjančičeve volitve delali so na vse kriplje: župnik Bergant, kapelan Bezeljak in pa nadučitelj Kerne. Krasen trifolij, ko bi ga svet vsaj poznal! Kapelan hodil je od hiše do hiše po bližnjih tukajšnjih vaséh in nagovarjal in žugal ljudem, da naj volijo volilnega moža Leskovca, ta bo volil Windisch-Graetza kajti: Vera je v nevarnosti in šola! Dr. Ferjančič pa ni katolik, in Bog varuj ga torej voliti! —

Ko bi ne bilo prepozno, dejal je, bil bi jaz že v spovednici ljudem zaukazoval, kaj in koga imajo voliti, tako pa bode le sv. Rešnje telo razpostavljeno, za srečno volitev! Hodil je okolu kakor sv. pisemski rujoveč lev.

Na dan volitve sta razun župnika oba druga volilna moža volila dr. Ferjančiča.

Zaradi tega je potem župnik B. psoval ključarje: „Vsi ste kozli — ključarji“, ali imam jaz ključarja, da se smem nanj zanašati. — „Zdaj pa tudi ne boste imeli birme letos!“ — žugal je župnik Bergant!

Nekemu trgovcu in ključarju žugal je kapelan Bezeljak v drugi krčmi proti 15 letni njegovi hčeri, da bo sestro, ki hodi še v šolo, pač pustil k spovedi, nikakor pa ne še k birmi; ne morda ker ne zna dovolj krščanskega nauka, nego zato ker je oče dejal, da bi župnika ne bil volil za volilnega moža, ko bi bil vedel, da bo tudi on W. Gr. volil. —

Nad župnikovim psovanjem in njegovim početjem je prebivalstvo zdaj razkačeno in — najbolje bi pogodil, da odnese pete kam drugam! —

Rovtarski župnik B. je v pričo komisije pri volitvi dejal, oziroma žugal dvema možema (jeden je tudi cerkveni ključar), ko je čul iz njih ust „dr. Ferjančiča“: — Vi ste šema, pa ne mož. Nič več ne boste ključar; jaz vam bom ključke vzel! —

Kapelan Bezeljak je ob času volitve pisal tudi idrijskemu duhovniku: „Pazite in glejte da ne boste tako delali, kakor neznačajni Klun — (za dr. Ferjančiča pri shodu volilnih mož v Ljubljani.)“

Dol. Logaškim 4. vol. možem se pa Bergant ni upal niti besedice črhiniti. —

Iz Trebnjega. V nas dogajajo se čudne reči ki vzbujajo veliko nevoljo mej prebivalstvom. Uzrok tej nevolji pa je gospod kapelan Nagodé, ki leco zlorablja, kakor da je srednjeveški sramotni oder (Pranger). Nedavno našteval je vse nezakonske matere s polnim imenom, z imenom vasi in s hišno številko, naposled, ko ga je spomin glede jedne zapustil in ni vedel imena, dejal je: „Pa še jedna črna, ki je pri Kravcarji služila.“ Ljudstvo bilo je zaradi tega zelo razdraženo, ker kaj takega še ni bilo. Ali se mari vera ljubezni na tak način širi? Ali nam ni dal Kristus sam v dogodku s prešestnico sijajnega vzgleda s prelepimi besedami: Kdor se čuti brez greha, prvi vrzi kamen nánjo? Omenjeni dogodek na leci pa je naravnost v nasprotstvu s Kristusovim vzgledom in zato napravil je jako slab utis mej verniki, ki so bili in so še po vsej pravici užaljeni.

V Trnovem.

A. Od kod? Kaj pa novega?

B. Pri Bergantu sem bil na četrť vina, pa imam še sedaj vsa ušesa polna, tako so gostje rentočili in besedovali.

A. Kdo pa? In kaj je bil povod?

B. Kdo, še uprašáš? Bili so notri „Peteršiljčkov boterček“, Maslarjev France, Marenka z Gmajne in „Kikeriki“. Jezni so, da ni Kalan imenovan župnikom in da so bili zadnjič v časniku, kako so zanj „cifra-mož“ metali.

A. Ha-ha-ha! Čim bolj se jeze, bolj se jim vse smejo. Kaj so pa še rekli?

B. Rotili so se, da pojdejo na Dunaj se pritoževat, če bi jih tudi 500 gld. stalo.

A. „Sancta simplicitas!“ Na Dunaji Peteršiljčkov boterček s svojim kislim zeljem ne bode nič opravil, „Kikeriki-ja“ pa tudi že imajo, še boljšega nego ta.

B. Res je, če torej pojdejo na Dunaj, prišli bodo z vračajočo se pošto nazaj. Veselosti bode veliko in reklo se bode: Martin v Zagreb, Martin iz Zagreba.

Otroški humor.

Oče: Kako pa to, da si ti, Milan, tako moker?

Milan: (ihteč se:) Padel sem v vodo.

Oče: Pa v novi obleki?

Milan: Ker ni bilo časa, da bi se bil preoblekel!

Drobiž.

Na pokojnega ministra Bylandta Rheidta grobu.

Bodi mu zemljica lahka, kakor so naši žepi!

Davkoplačevalci.

Levičarji baje neso nevoljni z volitvami Mladočehov. To nikakor ni čudo, kajti Mladočehi imajo mej svojimi poslanci Sokola, Nemci pa Vrabca.

Nemci imajo pregovor: „Der Gescheidtere giebt nach!“ Ker so Nemci bolj omikani, kakor Slovani, — tako vsaj sami trdé —, torej veliko pametnejši nego mi, bodo morda oni prevzeli ulogo modrejšega.

Milan in Garašanin sta si v laseh, da bi jih niti Stambulov ne povohal.

Bismark naložil je ves svoj denar v angleški banki. Kaj bi tudi ne? Saj pozna svoje Pruse iz let 1866. in 1870.

Novi italijanski finančni minister Luzzati je žid. Prišel je torej kozel v zelnik.

Na sv. Gregorja dan grof Taaffe še ni vedel, s kom bode oral.

Pri parlamentarnem obedu, ki ga je nedavno priedil nemški kancelar Caprivi, vsprejeli so poslanci vse predloge brez debate.

Iz Berolina se javlja, da je cesar Viljem „napumpal“ bankirja Bleichröderja za 25 milijonov mark. Popolnoma naravno! Saj je že Bismark rekel o njem, da bode sam svoj kancelar, Bismark pa ga je tudi učil: „Wir nehmen das Geld, wo wir es finden.“

Pri obedu pri kancelarji Capriviji bil je cesar Viljem jako slabe volje in nič mu ni dišalo. Seveda, ker je imel Bismarka v želodci.

Kakor v stari smešnici.

Hišnik: „Ujel sem jako nadležno osebo“.

Gospodinja: „Pripelji jo semkaj!“

Hišnik: „Saj bi rad, pa me ne pusti.“

Izpred farovške luže.

Babiš: To je suša, odkar so volitve minile, škorec!

Petek: Res je, kar praviš. One dni smo ga kar iz škafa pili, pa drobiža je bilo, da sva po gostilnah lahko posluške pobirala. Sedaj bi se nama pa še grli zasušili, da se včasih ne pridruživa Vrekarjevemu Franceljnu.

B: Francelj, ta pa nima para! Na svoj bas gode, pa za nas „ta male furmančke“ plačuje. Rad ga imam, čeravno ni po naše volil. Zadnjič je bil pa vendar eno prehudo užagal. Ko so prišli Anžokov gospod v Trebanjski farovž, je Francelj njihovega voznika kar iz svojega dvorišča segnal, češ — nekaj smrdi.

P: Kaj so pa „ta lepi Janez“ na to rekli?

B: Da je Francelj že dober človek, pa so ga drugi našuntali. Pri volitvah so se pa „ta lepi Janez“ posebno dobro obnašali. Pokazali so, da imajo vse zmožnosti za souffleur-ja, samo malo preglasni so. Ko bi bil ti vendar slišal, kako so na volitveni dan po cesti grdo kleli in kaj jim je major v obraz povedal.

P: Nekaj sem slišal, pa le ti povej, ker nemščino malo bolje lomiš, ko jaz. Saj si bil pa tudi že na Dunaji in za „ta velicega“ pri inženjerji, ko je železno cesto meril.

B: Prav imaš. Major je rekel: „Wenn schon Geistliche auf der Strasse fluchen, so muss der Soldat davongehen“ in je „ta lepemu Janezu“ hrbet pokazal.

P: Saj so se pa Janez drugi dan nekje tudi pokesali in povedali, da jih je takrat le sveta jeza obšla. Zato so tam kar za en goldinar ustne vode kupili, da si bodo pregrešna usta zmili.

B: Jaz mislim pa drugače. Usta si bodo zato zmili, ker so po zmagi s čikarji iz jednega škafa pili.

P: Pili so pa, pili! Saj se jim je tudi poznalo. Zvečer so dolgo po cesti hodili — menda so se hladili.

B: Kaj še. Kar jezi me. Zato so po cesti hodili, da so pod okni poslušali, kaj se „brezverci“ po gostilnah pogovarjajo.

P: Če je pa tako, pa tudi mene jezi. Za to so vendar naju najeli, kaj se potem v najin „gšeft“ utikajo.

B: Kaj pa ona dekleta, ki so v preteklem letu v preprovedan sad pregloboko ugriznila? Te so „ta lepi Janez“ na novega leta dan s prižnice po imenu povedali.

P: Bolj tiho, bolj tiho, da kdo ne sliši. Dobro, da da je že zastarelo, če ne, bi še s ščinkovcem „ta dolgo“ skupaj pela.“

B: Še nekaj ti imam povedati, predno greva. Odkar so volitve pri kraji, so nehali farovski pri Vilko-tu kupovati.

P: E nič ne de. Je pa Vinko bolj vesel, ker je s tem, da je volitveni dan malo rep med noge stisnil, dobil novega „kunta“.

Jezikoslovci pazite!

„Zgodnja Danica“ poroča o smrti dr. Fr. Miklošiča, ter pristavlja: Bil je sloveč jezikoslovec! Bog se usmili njegove duše!“

Ideal.

Učiteljica: Beseda „ideal“ je grška; gospodična Marica, povejte mi to besedo slovenski!

—

— Nu?

Marica sramožljivo:

— Ivan.

Gorski.

„Mož, ne dajaj nič več temu agentu! Kaj ti pa more še storiti, ko si že izvoljen?“

— „Pst! Utegnil bi iti k drugi stranki in dati jej najboljše gradivo, da bi se moja izvolitev ovrgla.“

Prizor iz Bergantove gostilne.

Kačarjev oče.

Torej župnika imamo,
Ali zanj ne máramo,
Kar je v cerkvi, vse prodamo,
Kôga naj še báramo!

Jakec.

Naše vse; saj mi zgradili
Božji smo prekrasni hram,
Kar je v njem smo mi kupili.

Janez.

In če se ne vstreže nam,
— Vsi smo se obvezali —
Da banderje bomo zrezali.

Tomaž.

A iz njih lepé
Lajbiče nam naredé.

Tone.

Potlej cerkvi vrata še zatvôrimo!

Kačarjev oče.

Ti, oprezno bolj govôrimo!
„Škrijc“ nas kateri lahko sliši
Dosti jih je vedno v hiši.

Jakec.

Prideš naposled še v „Brus“.

Kačarjev oče.

Pravijo Andrej mu „gnjus“.

Jakec.

Da, Andrej to pa so mož,
Tacega pa ne doboš.

Janez.

Župnik naš naj bo Kalán.

Tone.

On je saj pri nas poznan.

Jakec.

Oh, že vse žené, možjé
Zanj kovali so prošnjé.

Nenavaden gost.

Pa so družega Vam dali.

Kačarjev oče.

Pa ne bomo ga priznali —
In če je do carja iti
K nam Kalan pa mora priti.

Tomaž.

Kaj pa pravite Vi, mati?
Delajo li mari prav
Gor na našem magistrati.
Tistih je čvetero glav,
Ki so župnika nam dale
Ne da nas bi poprašale.

Kmetska žena.

Mislím da le strast
Govori iz Vas —
Kaj uči že pismo nas?
Spoštovati vrhovno oblast!
Vi pa malo jo spoštujete,
Ker naredbi tej kljubujete.

Nekdo v kotu.

Modro govori ženica!
Žena, gola je resnica.

Kačarjev oče.

Nas volilcev pa je trikrat stó
Vendar glas veljál
Tudi naš kaj bó!

Prejšnji gost iz kota.

Trdoglavci zaslepljeni
Le verujte meni
Vaš Andrejček bo propál.

Kačarjev oče.

Saj že družega so izvolili
Ali nikdar nam se ne omili.
Zoper njega vsa je naša vas
Ker so izvolili ga brez nas.

Telegrami „Brusu“:

Domžale. Naš „beneficiját“ je postal „maleficiját“. Pri Kamniškem sodišči preiskujejo sedaj njegov „maleficium“.

Domžale. Promet na Kamniški železnici za deset dnij ustavljen, ker je naš beneficiját oznanil misijon, in bi železniški šum motil vso „andoht“.

Domžale. Tristo tovarniških delavk izročilo našemu beneficijatu peticijo, naj kmalu napravi „konkurs“, da ga ne bodo mogli premestiti. Isto tako možje, toda z željo, — da bi dobil — boljšo faro.

Gorenja Savinjska dolina. Na Medvedjaku velik zbor tercijsk. Udeležba velikanska iz vseh krajev Slovenije, zlasti pa z Gorenjskega.

Predsednica, stara skušena tercijska, grbovega lica, kuštrovih las, žarečih očij, naznani s čudovito svojo zgovornostjo, da je pri volitvah v gorenjskih mestih s pripomočjo staroslavnega Kranjskega nemškutarstva zmagała ideja tercijsk. — vse se dere in kriči: „Živel starokranjsko nemškutarstvo!!! — Slov. idejo pa je odnesla — Sava! (Klici: „Prav tako! Pereat slov. ideja“.)

Treba je pa, da se za to slavno zmago, v kateri smo tako junaško potolkli sedmoglavega lindverja, pravi silovita govornica dalje, tudi dostojno zahvalimo, zato nasvetujem, da romamo letos vse v Klavžet, zahvaljevat se ondu za razsvitljenost gorenjskih volilcev in prosit Boga, da izžene iz njih hudega duha, zlasti iz Kamničanov. — Vse kriči: „Dobro! Izvrstno! Idemo na Klavžet!“

Idrija. Učitelj V. moral je voliti pl. Globočnika sicer ne bi dobil županove Micike — Ivanke. Učitelj P. volil radi pl. Globočnika, ker, kakor se je izrazil bi zopet rad prišel pod varstvo duhovnikov in njih kuharic. Tako dobrih časov ni imel nikdar kakor tedaj, ko je še v kuhinji pri župniku po loncih brskal in ostanke piščet domov nosil.

Moravče. V nas imamo zmiraj „mačka“. Prvega smo sicer slovesno pojedli, družega pa ima naš župan, ker je „Češnjskega Makselna“ častnim občanom napravil.

Trebnje. Dne 4. aprila bode „čvink“ na ščinkovca. Ker se pričakuje uspešnega lova, je kletka že pripravljena. Vse prijatelje tičjemu lovstvu uljudno vabi

Čuzar

glavni tičar s Prudofa.

Trebnje: Gospod kapelan Nagode iz Trebnjega šel na semenj v Žužemberk prodajat znanega tiča ščinkovca, da bi mu ne bilo treba hoditi k sodišču v Trebnje.

Iz trga J na Gorenjskem:

Pred nekaterimi dnevi bilo je tukaj najdeno sledeče pismo:

Herzgelille Ama!

Ih mach dir pikant da ih dajne prif mit-gresten Fraiden Ergalten habe nur is das ser Schuer das ih dih niht tag teglich Schrajbi kan Wal ih niht kan Schrajbi du mir So bald es du kanst Wegen den kuartir aufzumenen gebe dir pikant das ih wider ajn umglik gehabt hap. und nicht zu dir komen kan wal ih schon 99 tak marod pin i glab es birt polt bider gut.

ih grise dir filmal und pleibe daj

V

Iz tega se vidi, kako so lahko ponosni gospodarji, kateri imajo take ljudi pod svojo oblastjo, katere so pri letošnji ljudski štetvi upisali za Nemce.

Lukec: Ali veš, zakaj zadnja številka „Rimskega Katolika“ tako dolgo ni izšla?

Ključec: I zakaj, tiskan še ni bil menda . . .

Lukec: Kaj še? V „Kat. bukvarni“ so ga kakih 14 dnij zadrževali.

Ključec: In iz katerega uzroka?

Lukec: Goriški Mahmut ropota zoper „Slovenca“ in državne kandidate, katere priporoča „Slovenec“.

Ključec: Ali meni, da bi bil bralce spreobrnil?

Lukec: Hi! hi! hi!

Zabavne naloge.

I.

(Priobčil K.)

Čez most pri Prešernovem trgu ide mlada deklica in čuje, kako v Ljubljani kriče gosi.

„Presnete gosi, kako kriče, kakor bi jih bilo sto!“ opazi deklica.

Najstarejša gos jej odgovori:

„Ko bi nas bilo še jedenkrat toliko, polovica, kar nas je, četrtinka kar nas je, pa še ti po vrhu, bilo bi nas sto.“

Koliko je bilo gosij?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

II.

(Priobčil J. Š.) *Dvozložna.*

Kdo krepi narod, ga trdi,
Kdo daje čudne mu moči,
Sovragu kljubovati?
To jaz sem nevidljiva stvar
S trdno močjo, ponos vsekdar.
Narodu — zvesta mati.
Če zloga pa mi spremeniš,
Ti sestro mojo zdaj dobiš,
Ki vedno mi je draga.
Pod njenim varstvom gre junak
V hudi boj pogumno vsak
Za narod, dom, cesarja.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

III.

Kryptogram.

**C e l e s t i n
J u r č i č
P o l j a n e c
T r u b a r
V a l j a v e c
P r e š e r e n
G r e g o r e c**

Kje in katerega slovenskega odličnjaka še tukaj čitate?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)

Rešitev zabavnih nalog

v 5. številki:

I.

Preslica (plevel) — preslica pri kolovratu.

II.

Gerb — breg.

Prav so jo pogodili: G. P. na Savi, J. Ž. in Ana J. v Ljubljani, Rudolf Kolbesen v Središči, M. Požar v Št. Vidu nad Vipavo, V. Pogačnik v Ljubljani in dr. Falén-Bežigrad.

III.

G	r	a	s	s	e	i	i		
Ž	e	l	e	z	n	i	k	a	r
P	r	a	p	r	o	t	n	i	k
H	r	i	b	a	r				
T	a	v	č	a	r				
Z	a	l	a	z	n	i	k		
D	i	m	i	e					
T	r	s	t	e	n	j	a	k	

Prav so jo pogodili: Gosp. P. na Savi, Josip Črne, Jul. Ž. in Ana J. v Ljubljani, dr. Falén-Bežigrad, M. Požar v Št. Vidu.

IV.

(*Rebus*)

Veliko besedi, veliko laži.

Prav so ga pogodili: G. P. na Savi, Adolf Tollazzi v Logatci, Josip Volk v Višnjigori, J. Ž. in Ana J. v Ljubljani, Rudolf Kolbesen v Središči, dr. Falén.

Listnica uredništva:

Gospod Anton Kosi, učitelj v Središči: Potrjujemo Vam na Vašo prošnjo, da dopisov in telegramov iz Središča in Grab v 3. in 5. številki našega lista nismo dobili od Vas — in da Vi v obče niste naš poročevalec.